

Később átköltözött hozzánk, anya a nappaliban, a díványon vetett neki ágycsuhát. Így gyorsabban kapkodtak össze minket, ha bejelentette a rádió, hogy támadás közeleg.

Mások is megpróbálkoztak ezzel a dívánnyal. A tartalékos, akinek bejárt a felesége, egyszer leitta magát és egész nap bent horkolt a nappaliban. De véglegesen csak a törzsőrmester – mint mondtuk, a törzs – rendezkedett be a szobában. A családja valahol a pesti oldalon élt, hazajárni azokban az időkben már nem lehetett.

Megszoktuk őt, észre se vettük. Béla bácsi – mondom – keveset beszélt. Néha, ha elmentem előtte, megsimogatta a fejemet.

Így jött el a karácsony. A szentestén a kertbe beálltak a teherautók, a hadtáp valahová nyugatabbra költözött. Nem maradt semmi utánuk. A gramofont elvitték, anya pedig kidobta a sok agyonjátszott Karády-lemezt.

Újév elején pedig bejöttek az oroszok. A ház tetejét addigra már lekapta egy légiakna, a kazánházból bújtunk ki a fényre, amikor kisütött a nap.

Odafent mindent széthordott a légnyomás, de Béla bácsi címe valahogyan megmaradt. Anya egy ideig még várta őt. El fog jönni – mondogatta – ha életben maradt.

Nem jött el. A kertben már énekeltek a cinkék. Ambitio és ideáizmus. Anyánk némán lapátolta a romokat.

